

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 4.

V Ljubljani, dne 1. aprila 1916.

XXIV. teč.

Piruh.

Putka je znesla jajček
nad hlevom na seno,
mamica ga skuhalo,
pobarvala lepo . . .

Tetka ga je napisala —
in šel sem skozi vas . . .
Tam so za piruhe igrali,
pa ne bi bil tudi jaz! . . .

Zgubil sem krajcarje tri
in piruh razbil . . .
Ti si bila vesela, Velika noč,
a jaz sem žalosten bil.

Fr. Bevk.

Posavske povesti.

IV. Nova obleka.

Gospod župnik Klemen so na Belo nedeljo oznanili v cerkvi:

»Devetnajstega majnika bo pri nas sv. birma. Kateri otroci pojdejo k sv. birmi, povem v torek v šoli. Pripravljam jih sicer več, a izbrati ne bom mogel vseh.«

To so malčki sedeč na stopnjicah obhajilne mize poslušali s strmenjem in zanimanjem. Od vse pridige jim ni šla nobena beseda tako k srcu kakor resna napoved:

»... izbrati ne bom mogel vseh...«

Stoparjev Janko se je pri teh besedah vzravnal pokoncu in ponosno pogledal po tovariših, češ: »Jaz že pojdem.«

Krivčev Tinko je pa kar naravnost zašepetal med otroško gručo: »Jaz bom tudi izbran.«

Tako jih je še veliko mislilo, a so molčali in se lepo vedli, zakaj sicer bi zanje sv. birma odšla za nekaj let. Gospod župnik niso imeli navade, da bi v cerkvi razposajenim otrokom napravljali še kakšno posebno veselje, n. pr.: »Ti boš pa šel letos k sv. birmi.«

Tudi Tratnikova Zalka je poslušala oznanilo o sv. birmi.

Ni bila še pri sv. birmi in tesno ji je postalo pri srcu, ko je slišala:

»... kateri otroci pojdejo k sv. birmi, povem v torek v šoli...«

»V torek že!« je v mislih zdihnila Zalka.

Komaj je čakala torca.

Pa zemlja se naglo suče in torek je bil naenkrat na vrhu. — — —

»Tonca je šla v Ljubljano,« so tisti torek dopoldne rekli Tratnikova mati Zalki, »do dvanajstih je ne bo nazaj. Zalka, ti boš morala nesti očetu kosilo.«

Tratnik je bil namreč delavec na železnici. Vsak opoldan so mu otroci nosili kosilo k železnični čuvajnici. Danes je prišla vrsta na Zalko.

»Potem pa v šolo ne morem,« se je opravičevala Zalka. »Naj nese Andrej.«

»Andrej ne utegne. Posipava krompir.«

»Ne, mama, danes ne smem izostati,« je prosila Zalka.

»Ravno danes ne, zakaj?«

»Ali ne veste? Za sv. birmo bodo klicali.«

»Že res!« je pomislila Tratnica. »Ti tudi ne moreš. Torej nesem sama.«

Nesla je kosilo sama. Potoma pa je premišljevala:

»Nazaj grede se oglasim pri štefanki. Zalki bo pomerila obleko. A prej je treba naročiti blago. Kar sama naj izbere. Gradnikova botrica so rekli: 'Lepo mora biti. Zalka zasluži!' I, no res, otrok je še dober, in malo veselja mu moramo narediti. In taka botrica? Gradnikova gospa! Naj da, saj ima.«

Zalka se je Gradnikovi gospe prikupila tisti-krat, ko ji je prineslo dekletce v vilo prvih pomladanskih vijolic.

»Gospa, za vašo Slavko sem jih prinesla. Zadnjič me je sama na potu ustavila zanje.«

Gradnikova gospa je z veseljem sprejela pomladni dar in prašala deklico:

»Čigava si?«

»Tratnikova.«

»Koliko si stara?«

»Deset let.«

»Si bila že pri sv. obhajilu?«

»Že.«

»Pri sv. birmi tudi?«

»Ne še!«

»Ne še?«

»Pred štirimi leti sem bila še premajhna, so rekli mama.«

»Pa pojdeš letos?«

»Nemara.« — —

Danes pa je šla Zalka v šolo, da morda izve: »Letos pojdeš k sv. birmi.«

Gospod župnik so pričeli čitati imena.

Otroci so postali zelo pozorni.

Veliko imen je bilo prebranih in veliko otrok je bilo izbranih za sv. birmo.

Tudi Krivčev Tinko in Stoparjev Janko sta bila med njimi.

In Tratnikova Zalka?

Seveda, tudi. Njo so gospod župnik še posebno pohvalili. Ko so imenovali njeno ime, so pristavili: »nov zakrament boš prejela. To bo nekaj zate. To bo lep dan.«

Zalka pa se te sicer vesele napovedi ni razveselila; nasprotno, postala je žalostna.

Čez nekaj trenutkov so druge deklice opozorile gospoda župnika:

»Tratnikova Zalka pa joka.«

»Zakaj pa jokaš?« Gospod župnik so pristopili k njej.

Zalka je dvignila glavo in si otrla solze z oči.

»Zakaj pa jokaš?«

»Ker ste poklicali tudi moje ime.«

»To je moralo tako biti.«

»Če bi še za eno leto počakali.«

»Počakali? Kako?! Drugo leto pri nas ne bo sv. birme. Čez štiri leta spet.«

»Pa bi šla v Ljubljano.«

»V Ljubljano? Zakaj pa ne doma? Zakaj pa ne letos?«

»Prosim, če ne bi šla še letos.«

»Pojdeš, pojdeš. Pa še tako botrico si dobila. Gradnikovo gospo. Letos so pri nas na oddihu. Drugo leto jih ne bo več. Vilo so že prodali. Letos pa ti bodo botrica. Hvali Boga, da je vse tako prišlo. Kakor nalašč zate, ki si bolj...«

Zadnje besede »ubožnih staršev« gospod župnik zavoljo drugih otrok niso izgovorili, pa so si mislili: »Čemu, dekletce je bistre glave, bo že vedelo, kaj ravno mislim.«

Zalka je dobro vedela, da je otrok ubožnih staršev; pa to je ni bolelo. Zato še ni nikoli jokala in tudi danes ne joka zavoljo tega.

»Pa zakaj jokaš?«

Zalka ni bila svojeglava. Vendar so jo morali gospod župnik vprašati že v tretjič.

Oh, odgovor je bil tako težak. Kako naj ga Zalka pove? In če ga pove, ali ga bodo gospod župnik razumeli? Otroci, tako je sodila Zalka, njenega odgovora gotovo ne bodo razumeli. Smejali se bodo. Pravzaprav tega, kar misli odgovoriti, sama dobro ne razume. Le toliko ve, da je v srcu taka misel. Od kod je prišla, kdaj je prišla in zakaj je prišla ravno taka misel, tega Zalka ne bi mogla povedati.

Ali gospodu župniku ni smela več ostati dolžna odgovora. Povedala je:

»K sv. birmi ne grem rada... samo zato ne grem rada, ker bom morala imeti novo obleko... pa še tako gosposko... pa jaz tega ne maram... jaz imam rajši...«

Zalka tudi ni mogla končati besede.

Prepustila je gospodu župniku, naj presodijo sami, kako je s tem odgovorom.

Gospod župnik so ostrmeli. Takega otroka še niso nikdar pripravljali za sv. birmo.

»Pa vendar!« so se obrnili k Zalki, »ti pojdeš.«

»Jaz ne maram nove obleke,« je zagotavljalo dekletce in prosilo gospoda župnika: »Naj grem k sv. birmi šele drugo leto.«

»Obleka, Zalka, naj te nič ne moti. Če bo bela, naj ti pomeni, kako lepa mora biti duša, ki prejme zakrament sv. birme. Če bo obleka dragocena, naj ti pomeni, kako dragoceni so šele darovi Sv. Duha.«

Ta razlaga je razvnela Zalki srce.

Pogledala je gospoda župnika in vdan nasmehljaj se je zasvetil na njenem obrazu.

Utihnila je njena žalost, pa tudi njena prošnja, da naj bi šla k sv. birmi šele drugo leto. Saj so darovi Sv. Duha tako dragoceni.

Šla je k sv. birmi, še tisto leto, devetnajstega majnika. Bila je — soditi po starših — najubožnejša birmanka; ali soditi po botrici in obleki — najboga-tejša in najimenitnejša v vsej župniji.

Vsi so gledali Zalkino prekrasno birmansko oblačilo, le Zalka ga ni videla, ker ga ni marala videti.

»Redek otrok!« je mislila o njej botrica, Gradnikova gospa. Poleg drugih daril je dobila Zalka za birmanski spomin lepo mašno knjižico, kamor je botrica zapisala dve besedi:

»Ostani angel!«

Kancijan.

Ko so odhajali očetje . . .

Dokler bom živ, ne bom pozabil tistega dne.

Odhajali so očetje na poziv presvetlega cesarja v vojno službo; jaz pa sem šel po opravkih v Ljubljano. Vozili smo se skupaj. In kaj menite, kaj smo se pogovarjali? Kako pojdejo nad izdajalskega Laha? O, nikakor. Vlak je hitel proti Ljubljani, njih misli in naši pogovori pa so hiteli nazaj na dom, nazaj do ljubljenih otročičev . . . Odhajali so namreč očetje.

»Kaj pač počne moj Francelj doma? Sam, brez mene. Vedno je bil pri meni, sedaj pa . . .«

Solze polijejo priletnega moža, in ni ga bilo sram; bile so solze očetovske ljubezni.

»Pa naša Rezika. Prav nič še ne ve, kaj je vojška. Ali danes je hotela biti ves čas pri meni. Komaj so jo iztrgali iz mojega naročja. Kakor bi vedela, da odhajam, pa je še otrok!«

»Gospod, eno prošnjo!«

»Prosim, kar povejte jo.«

»Ali pojde naša Milka letos k prvemu svetemu obhajilu? Ali veste, kaj mi je danes rekla? Vsi smo jokali — kaj bi tajil — pa mi reče Milka: ‚Ata, jaz pojdem kmalu k prvemu svetemu obhajilu, pa bom povedala Jezusčku, kako vas imam rada, pa da bode te prišli nazaj. Jezusček vas bo dal.‘ Gospod, prosim vas, naj no gre moj otrok k svetemu obhajilu.«

»Vse se bo zgodilo, nič se ne bojte.«

»Gospod, kako sem vam hvaležen!«

Globok in zaupljiv pogled, ki ga ne pozabim, mi je pričal, kako živo zaupa oče molitvi svoje blage Milke.

»Kaj pa naš Jožek? Gospod, skrbite zanj, kolikor morete. Mama ne more vsega; saj veste, bolehna je. Hvaležen vam bom.«

»Oče, bodite brez skrbi.«

Taki-le so bili naši pogovori, ko so odhajali očetje v vojno službo.

Ob slovesu, dol čez ljubljansko polje smo se takrat vozili, izpregovori še eden: »Gospod, povejte našim otrokom, da bomo vedno nanje mislili. Naj divja okrog nas vihar, naj se vsled bojnega groma stresa zemlja, naša srca bodo doma pri otrocih. Da bi bil srečen dom, da bi bili srečni naši otroci, zato odhajamo. Povejte našim otrokom, naj se nas zato spominjajo v svojih molitvah.«

To storim danes, ko vas vprašam: Otroci, ali molite za svojega ata? Ali se ga spominjate pri angelski mizi?

Blagor vam, če to delate. Kako veseli bode, ko pride čas vrnitve, ko se bodo vračali vaši očetje...

I. E. Bogomil.

Naši vojaki.

Vsako jutro, točno ob devetih, prikoraka v šolo četa vojakov. Uro daleč prihajajo; lepo in složno. Kdo bi jim branil? Ob določenem času se oglasi trobenta, znamenje, da se zberó. Imajo namreč »hornista«, ki jih kliče, kadar je čas na pot.

In kakšna je njih oprava? Marsikateri izmed čitateljev se bo znabití prezirljivo nasmehnil našim vojakom. A pomisliti mora, da so to sinovi preprostih kmetov in kočarjev. Njim ne prinaša sveti Miklavž svetlih sabljic, ličnih puškic in vojaških čepic. Zadovoljni in srečni so naši otroci, če jih obdaruje z orehi, suhim sadjem in par jabolki. Sladčice so že nekaj izvanrednega pri njih. Da bi jim starši omislili igrač,

kakršne se vidijo po mestnih izložbah, o tem ni govora. Otroci naši nimajo pojma o takih potratih.

Vendar mladim junakom veselja žaré zdrava lica, in jim sije radost iz oči, ko korakajo oboroženi s težkimi, doma izdelanimi puškami in bajoneti. Poveljnik ima opasano sabljo. Četa ima tudi sanitejca, ki koraka navadno zadnji in ima na rokavu bel trak z rdečim križem.

In vse to so si dečki sami naredili. Puška ima celo prožno pero. Kadar ga vojaček sproži, zleti lesen zamašek po cevi.

Okrog pasu nosijo naši vojaki vrvico. Spredaj ima na vrvici vsak po dvoje cigaretnih škatelj, v katerih hranijo lesene zamaške, patrone. Ob strani pa jim visi bajonet, ki je tako prirejen, da ga lahko potegnejo iz nožnice in nasade na puško. Nekaj se jih ponaša celo z okrvavljenim koncem. Pobarvali so ga z rdečo barvo.

Na hrbtu nosijo naši vojaki ali svoje lesene šolske torbice, ali pa narejene iz domačega platna. Na glavi so seveda raznovrstna vegasta pokrivala. A vsak ima spredaj prišito svetinjico, prav kakor so videli pri vojaki.

Poveljnik jim je največji, dvanajstletni Matevž, ki nosi tudi sabljo. Ubogajo ga na vsak migljaj. Zapoveduje jim rezko in kratko, a pomislite — v jeziku, kakor je pač slišal od vojakov. Včasih je nastal med šolarji na poti iz šole in v šolo tudi kak prepir. Temu je morda ušla sivka na sosedovo senožet, in se je nad njim sosedov sin malo pohudoval. Tam sta se pa znabiti zopet dva sporekla o tem, kateri izmed njiju pase več živine. Sami gospodarski prepiri! A sedaj vlada med vojaki sloga in edinost. Čim več jih je, tem ponosneje in enakomerneje korakajo.

Zaničljivo in po strani bi znabiti pogledal kak mestni otrok to četico v preprosti, zakrpani obleki, v velikem, nerodnem obuvalu, poleti pa so še bosí. A naši korenjaki ne bi menjali z lepo mestno sukunjico, svetlimi, ozkimi čeveljčki in ličnim pokrivalcem.

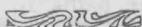
Preprosti so naši pastirčki, sinovi narave, čvrsti, veseli in zadovoljni. Nežnega negovanja mamíc, kakor

mestni otroci, ne poznajo. Zgodaj se privadijo resnosti življenja. Žuljava roka očetova in materina dela zanje od ranega jutra do poznega večera. Domača hiša jim je dom sreče. V njej dorastejo krepki in čili po telesu, zdravega, bistrega duha in preproste, bogoljubne duše. Li ni postalo izmed kmetijskih sinov že mnogo učenih, velikih mož? Močnih in krepkih, srčnih in zvestih vojakov daje domovini uprav kmetiški rod. —

In naši mladi vojaki? Svesti so si svoje krepkosti. Ponosno zro že sedaj v bodočnost, ko bode mnogi izmed njih služil cesarju in domovini. In zato jim tolikrat zadoni iz močnih grl:

»Ko bomo pa kedaj dorasli,
železo bo, kar zdaj je les,
ko bodo drugi krave pasli,
junaki bomo mi zares!«

Fr. Zupančič.

Pomladanja.

Prikukala trobentica : Ku-kuk!	Trava je zelenela
in zvonček vesel . . .	in plug je oral,
Jaz sem prívzdignil klobuk	ptičica je pela
in v polje zletel . . .	in solnček sijal . . .

Nabral sem cvetic za trak
in solnca poln obraz
in ptičic glas
in nov, ves poskočen korak.

Fr. Bevk.

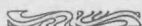
Biseri.

Žalostna Marija stala
zraven križa težkega,
grenke solze je točila
za Sinu nebeškega.

Tiho pripihljaj je veter,
solze Materi sušil,
nesel jih čez hribe strme,
v morje daljno jih je zлил.

V morje padle so solzice —
vsaka izmed njih takrat
v biser se je spremenila,
v biser srebrn ali zlat.

Lipe šentročki.

Čujte glas Marijinega zvončka!

4. Pridnost.

Pobožen otrok — pa len; dober član Marijinega vrtca — pa lenuh! Ne, ne, to se pa ne ujema! Pobožen otrok mora biti tudi priden; člana Marijinega vrtca moramo že po pridnosti spoznati.

Saj bi hišico svete družine v Nazaretu tudi smeli imenovati Marijin vrtec. Vse čednosti so v njem cvele čudovito lepo. Izmed drugih se je pa še posebno odlikovala delavnost — pridnost. Sv. Jožef je bil že po svojem poklicu delavec — tesar. Vsa domača opravila je Marija opravljala sama. Nikjer se ne bere v sv. pismu, da bi bila imela kako pomočnico ali postrežnico. Posebno pa se moramo čuditi, ko vidimo, kako je tudi Jezus opravljaj

preprosta dela do tridesetega leta. Njegove božje roke so posvetile rokodelski posel ali delo sploh. Pa tudi njegova zadnja tri leta so bila polna dela in truda. Vse to nam dovolj dokazuje, kako zelo morajo biti Mariji všeč pridni ljudje.

Dragi moj! Če hočeš biti dober otrok Marijin, se moraš potruditi za vedno večjo pridnost. Danes te bo poučil budni Marijin zvonček, kako bodi priden doma, in kako bodi priden v šoli.

Glej, dragi moj, tvoj oče in tvoja mati se trudita od zore do mraka, da preskrbita celi družini vsega potrebnega. Z znojem namaka tvoj oče njivico, ki ti rodi žito za kruh; s težavo in trudom, z žulji opravlja dela, da imaš ti vsega potrebnega. Ali se ne spodobi zato, da se tudi ti potruдиš, da tudi ti pomašaš pri delu doma in na ta način izkazuješ staršem svojo hvaležnost?

Morda je tvoj oče odšel v vojsko, morda tvoj brat, morda hlapec, in se je zato pomnožilo delo tvoje mamice, tvojega očeta. Naj se pomnoži zato tudi tvoja pridnost; zdaj imaš posebno priliko, da se izkažeš hvaležnega staršem.

Nekje na Gorenjskem je odšel oče v vojsko in je bil ujet od Rusov. Medtem je moral pa tudi starejši sin pod orožje, in doma je ostala le mati z desetletno Miciko in osemletnim Janezkom. Mati je delala vse noči, pridno sta ji pomagala pa tudi mala otroka. Micika je bila pridna in je delala, kakor bi bila stara vsaj šestnajst let. Celo skuhala je sama. Mali Janezek je sekal vsa drva in nosil mali kuharici vodo v kuhinjo. Oba mala sta skrbela tudi za kokoši in za velikega čuvaja. Mati je še danes vsa vesela svojih pridnih otrok — no, kdo bi pa ne bil vesel take dece? — Da bi le dobila mnogo zvestih posnemalcev!

Tupatam vsakdo lahko pomaša pri delu; pri vsaki hiši je kako delo, ki ga otroci lahko opravijo.

Večje pridnosti zahteva naš težki čas od tebe, dragi otrok, tudi v šoli. V tej vojski se vidi, kolikega pomena je izobrazba. Zato se potruди, da si nabereš lep zaklad znanosti, ki ga pozneje porabiš sebi v korist in drugim. — Naši in našega zaveznika vojaki povsod zmagujejo in z njimi zmaguje razum in iznajdbe naših učenjakov.

Morda je tebi usoda tako mila, da imaš bogatega očeta, da ti ni treba delati z rokami? V tem slučaju imaš pa še večjo dolžnost, da se vestno učiš in ne zamudiš v lenobi nobene urice. O, kako se človeku, ko odraste, zdi škoda uric, ki jih je brez dela zapravil v mladosti, o kako jih želi nazaj! Toda

minuta zamujena
ne vrne se nobena,
kar časa zamudiš,
na veke ga zgubiš!

Da ne boš kot starec tožil po izgubljenem času svoje mile mladosti, poprimi se sedaj dela! Sedaj je čas!

Pred par meseci je umrl v Ljubljani mož, ki je pokazal, kaj stori pridnost. Bil je to ameriški škof Janez Stariha. Njegovi starši so bili ubožni in so ga le pičlo mogli podpirati v šolah. Iz sedmega gimnazijskega razreda je moral k vojakom. Tudi tu je pokazal svojo pridnost. V bitki pri Kustoci so ga odlikovali s svetinjo za hrabrost. Po vojaški službi bi se bil rad posvetil duhovskemu stanu, pa ni imel potrebnega denarja, da bi dokončal šole. Kaj je naredil pridni mladenič? Za hlapca je šel služiti, opravljat marljivo vsa hlapčevska dela, da si je zaslužil potrebni denar. Vstopil je potem v Ameriki v duhovsko semenišče. Tam si je z marljivostjo pridobil mnogo znanja. Postal je kaplan, postal župnik, postal kanonik. Kamor je prišel, je zidal cerkve in šole. Vsled svoje pridnosti in vnetega delovanja je bil imenovan za škofa. Tudi kot škof je pridno delal. Zadnja svoja leta je preživel v pokoju v Ljubljani. — To je pridnost!

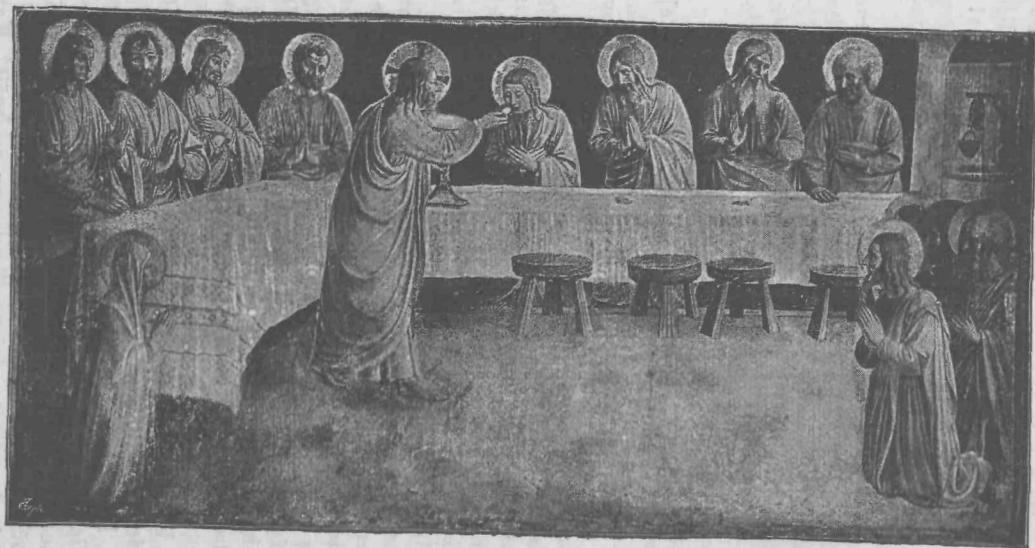
Pridnosti morilka je lenoba. Pridnost vsi cenijo in spoštujejo, o lenobi pa pravi pregovor:

»Lenoba je vseh grdob grdoba.«

To se pravi: Iz lenobe izvirajo vse pregrehe. Leni človek ima čas za izkušnjave, za greh; pridni človek pa nima časa za to in z delom odžene izkušnjave.

Vzor pridnosti vam bodita, dragi Marijini varovančki, vaša patrona sv. Alojzij in sv. Stanislav. Oba se slikata s knjigo v roki, znamenje, da sta se vedno bavila z učenjem in zvesto izpolnjevala dolžnosti svojega stanu.

Včasih je res delo težko in pusto, včasih se pač naveličaš sedeti ob knjigi. Obrni v takem trenutku, dragi

Veliki četrtek.

„Danes, mati, prvič Jezus
je apostole obhajal —
mamica, jaz tudi danes
rad bi k mizi angelski!“

„Oj le pojdi, sinko. pojdi,
v srce sprejmi ga skrbno,
in poprosi ga, da vedno
bi učenec bil njegov!“

Bogumil Gorenjko.

otrok, obrni svoje oko kvišku — k svojemu patronu, k svojemu vzoru. Ko boš videl zgled mladih svetnikov, boš tudi ti začutil novo moč in vse težave boš lahko premagal. V pridnem delu boš čutil neko sladko zadovoljnost — na tem svetu. Na drugem svetu pa prejme pridnost večno plačilo.

J a k. S - li č.

Naša Minka.

2. Pri fotografu.

»Jaz pa nekam grem; pa ti ne veš, kam.«

»Kam pa?«

»Z mamó greva, da bo Rebrov Lojze, čakaj no, kaj bo že...«

»Aha, fotografirat se greš, naslikal te bo Rebrov Lojze, kajne.«

»Da, da. O to bo lepo!«

S temi besedami je oznanila Minka domačemu hlapcu veselo novico, da se gre slikat. Njena botra namreč, ki živi doli pri Ljubljani nekje, želi imeti njeno sliko.

»No, Minka, sedaj pa le z mano!«

Pa primejo mama Minko za roko in obe gresta na Višavo, kjer ima Rebrov Lojze svoj dom. Lojze je imel namreč tisto »mašino«, ki ž njo ljudi slika. Ko se mama z Lojzetom vse potrebno dogovore, ide Lojze na delo. Minki ukaže, da mora čisto mirno stati ob steni. Oh, to je bilo težko za tako živahno Minko! Lojze pa zagrne samega sebe s črnim prtóm, stopi za neko čudno reč, ki je stala na treh nogah, in gleda nekaj časa vanjo. Potem gre zopet k Minki, pa jo postavi malo drugače kakor preje, glavico ji malo privzdigne, da bi ne gledala preveč izpod čela, kakor takrat, ko jo mama kregajo. Nato stopi zopet za tisto čudno reč in zopet gleda v temo.

»No, sedaj je pa že dobro,« reče čez čas Lojze, Minka pa kar skoči k mami. Kdo bo pa stal toliko časa pri miru?

»Vidiš jo no, saj še nisi naslikana, pa že bežiš! Kam se ti pa tako mudi? No, le stopi šc enkrat nazaj.«

»Le ubogaj, Minka, pa pojdi.«

In Lojze začne zopet lezti v tisto čudno reč. Ko zopet Minki dopove, kako mora stati, kam mora gledati, kako mora držati roke, se vstopi pred »mašino«, pogleda Minko in reče:

»No, Minka, sedaj pa le mirno — mirno — tako — ena, dve, tri. — Je že dobro. Sedaj pa lahko greš k mami. Čez en teden pa pridi po slike.«

Ko se vrača Minka z mamo domov, mora seveda mami zastaviti celo vrsto vprašanj, da napase svojo radovednost: Zakaj je Lojze lezel v tisto čudno reč na treh nogah, ali ne bo pozabil, kakšno obleko je imela, kako bo Lojze slikal, ali bo Minka na sliki ravno tako velika, kakor je v resnici...

»No, Minka, kdaj bodo slike narejene?«

»Ne vem, saj mama vedo.«

»Veš, pa jih boš morala plačati, Lojze ne dela za-
stonj.«

»Bom že, saj bodo mama dali denar.«

»To je čudno pri tej stvari, hm, pravijo, da je prva slika najdražja, vse druge slike so pa bolj po ceni. Čudno to, res,« modruje Minki stari hišni hlapec Janez.

»Potem naj pa prvo sliko Lojze kar sam ima, druge naj pa meni dá,« se odreže Minka na to pojasnilo.

»Ali meniš, da bo? Saj ni neumen.«

* * *

Čez teden dni je šla Minka po slike. Pa ni poizkušala Lojzetu ponuditi prve slike, ker so ji mama odsvetovali. So že vedeli, zakaj. No, pa so bile tudi tako lepo vse pogojene, da Minka tudi ene ni hotela popustiti. Posebno ji je bilo to všeč, ko je opazila, da je njena slika nekoliko podobna mamini sliki, ki so jo imeli še iz mladih let. Pa Minka ni bila ničemurna radi tega. Še neka lepa misel se ji je zbudila v njeni glavicici. Slišala je že, da je njena duša slika ali podoba božja. Zato je sklenila vedno za to skr-
beti, da bo kar moč lepa ta dušna slika, vsaj nekoliko podobna njeni nebeški Materi Mariji!

J. E. Bogomil.

Rešitev naloge v 3. št.

Misel,		Prav so rešili: Mulej Alma,
ata,	vreča,	učenka IV. razr. pri č. šolskih sestrah
roža,	rep,	v Mariboru; Batista Dragica, Uršič
iver,	top,	Fanika, Šlenc Mimica, Martinčič Vojka,
ječa,	ena,	Huber Zinka, Benigar Roza, Malka in
imeti,	cena.	Tončka, Starec Štefanka, Ličan Ton-
noga,		čka, Zora in Anica, Hreščak Pepca,
		Hrvatini Nikica, Zidar Štefanka, Gržina
		Kristinka, Valenčič Anica, Kregar Mal-
		ka, Novak Lojzka, Škral Pavlina in

Šircelj Pepca, učenke pri č. šolskih sestrah v Trnovem; Modic Marija, Matej, Alojzij in Stanko, Turek Katarina, Frole Kristina in Francelj, učenci na Blokah; Turek Minka, učenka II. mešč. razreda pri č. uršulinkah v Ljubljani; Potrebin Janez, km. sin, Št. Ilj v Slov. goricah; Hauptman Albert, Jan Slavko, Kušar Avgust, učenci v Zagorju ob Savi; Žepič Pavla, učenka v Goričah; Kramberger Robert, učenec III. razr. v Novem mestu; Jenko Ivan, Kmet Milan, Lenarčič A., Pengov Ivan, Prevec Alojzij, Stepišnik Karel, Sušnik Josip, Peterlin Tonček, učenci c. kr. vадnice v Ljubljani; Krepl Otmar, Branko Vojda, učenca v Središču; Hansen Heti, Zabovnik Ema in Pavla, učenke pri č. šolskih sestrah v Mariboru; Kosi Jerica, učenka II. razr. v Celju.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Slepa miš.

Prav so odgovorili: Debelak Marija in Milan v Smartnu pri Litiji; Mulej Alma, učenka IV. razr. pri č. šolskih sestrah v Mariboru; Modic Marija, Alojzij in Stanko, Turek Justina in Katarina, Anzelj Franc, Hiti Franc, učenci na Blokah; Turek Minka, učenka II. mešč. razr. pri č. uršulinkah v Ljubljani; Rihar Lojzika in Ivanka, učenki v Polhovem Gradcu; Gospodarič Ana, Turšič Ana, Salamon Jožefa in Glavač Jožefa, učenke v Radečah pri Zid. mostu; Žepič Pavla, učenka v Goričah; Kramberger Robert, učenec III. razr. v Novem mestu; Fras Stanislav, Frelj Ivan, Grm Franc, Jenko Ivan, Kmet Milan, Lenarčič A., Pengov Ivan, Prevec Alojzij, Rakovec Slavko, Stepišnik Karel, Sušnik Josip, Pollak Karel, Vončina Niko, Vodušek Vitalis, Jeglič Stanko, Weble Demeter, učenci c. kr. vадnice v Ljubljani; Lukačič Marija, Krepl Otmar, Branko Vojda, Bauman Ivan, Ivančič Antonija, Veselko Ana, Zadravec Juljana, in Jerica, Masten Jožef in Serec Matilda, Kramberger Jožefa, učenci v Središču; Kosi Jerica, učenka IV. razr. v Celju; Kocmut Karl, Kocbek Edvard, Korošak Anton, Kurja Jakob in Vrbnjak Matija, učenci VI. razr. pri Sv. Juriju ob Ščavnici; Ovcin Alojzija, Kramar Francka in Mejač Pavla, učenke v Kamniku; Hanc Tonica, pri Sv. Ani na Krembergu.